

FINDING WORDS

Door Zippora Elders

Dan Walwin, *Shallows*, 2012, videostill

Dan Walwin groeide op in Engeland, ging naar Goldsmiths in Londen en verhuisde in 2010 naar Den Haag. In 2012 en 2013 was hij resident aan de Rijksakademie in Amsterdam. Sindsdien woont hij in de hoofdstad. Zippora Elders bezoekt Walwin in zijn atelier en spreekt hem over de ontwikkeling van zijn praktijk.

Als er een kunstpraktijk is waarover je niet kunt of misschien niet eens wilt schrijven, dan is dat die van Dan Walwin. De in Engeland geboren kunstenaar woont al acht jaar in Nederland. Sindsdien is zijn werk op diverse plekken te zien geweest, maar toch is er weinig over hem geschreven. Dat voelt als een zwaktebod, want zijn werk is goed, van deze tijd en misschien zelfs radicaal. Daarover later meer. Mijn eerste kennismaking met Walwins werk was kort voor een ontmoeting met de kunstenaar zelf. Ik interviewde hem tijdens *Rijksakademie Open 2012* en werkte sindsdien bij drie presentaties met hem samen. Vandaag, zes jaar later, interview ik hem weer op uitnodiging van *Metropolis M*.

AWKWARDNESS

We zijn in zijn atelier in Lab 111, Amsterdam Oud-West. De ruimte ligt vol onderdelen van voorbijgangers: metalen buizen, schijnbaar willekeurige objecten, schetsen en in de hoek een lcd-scherm. Hij is net terug van de opening van de biënnale Les Ateliers de Rennes in Frankrijk. 'Welk werk toonde je tijdens de *Rijksakademie Open 2012*?', vraag ik hem. Walwin: 'The video with all the people lying on the ground, remember?' 'Yes, when I mentioned awkwardness.' 'That was mentioned in your *Rijksakademie* text and it came back forever, it cursed me. Haha. But it was also that surreal moment you suddenly find someone talking about your work.'*

Dan Walwins praktijk laat zich lastig in woorden vangen. Niet omdat het niet te plaatsen is of aan eigenheid mist, maar juist omdat het daarover gaat; dat wat niet te plaatsen is, wat in zichzelf bestaat of net buiten de werkelijkheid. De werken van

Walwin zijn altijd immersief, ook wanneer het niet een ruimtevullende installatie betreft. De bezoeker wordt gevoelsmatig naar een vreemde dimensie overgebracht, een andere beleving van de realiteit, en ontmoet daar beelden en dingen, licht en soms geluid.

Die video uit 2012 heet *Shallows*. De scène voelt aan als een tussenmoment, vol spanning, maar zonder begin of einde. Een dwalende camera beweegt als een verwarde drone boven de grond. Daar liggen zwellende en leeglopende materialen, plastic, zeil, de suggestie van een vochtige ruimte, en mensen: ze liggen op de grond, snakkend naar adem. Het klopt allemaal net niet. We bevinden ons in een soort wachtruimte: ongemakkelijk en benauwd, maar ook erg mooi en magnetisch. Grijstinten, een blauwgroene waas, en pompend, indirect geluid dat zowel dichtbij als ver weg voelt.

Ik vraag: wat bedoelden we met 'awkwardness'? Walwin: 'Something about the mismatch between the environment and the people,

the implication was that people could not breathe properly. They were residing in something that was unsuitable for them. You were observing the imbalance of stuff in the room. I presented it on a flatscreen, with a bench. The door was designed to continually slowly close behind visitors entering, speakers were connected to microphones and the recordings went to other speakers. I could never do that again because of limited time and equipment. It was amazing.'

REPRESENTATIE

Dat Walwin precies is weet ik al. Tijdens Stedelijk at Trouw in 2013 nodigden we hem uit met *tele-*, een werk dat ik eerder in P///// AKT had gezien. Hij kwam meermaals terug om de plaatsing te bespreken. Het was een kortere video, daadwerkelijk met een drone gefilmd, die hoog boven de bossen vliegt en op een lege plek een groep ravers tegenkomt. Die rennen ineens weg. De editie in Trouw heette *Utopia*. Walwin voegt toe: 'Actually the work was from a year before.

I showed it in the Filmhuis in The Hague. I went there to do the 1646 residency, coming here without realizing I would stay on.'

Toen en nu doet *tele-* me aan Walwins geboorteland Engeland denken: het glooiende landschap, de industriële housemuziek, het gevoel van afzondering. 'Do you still miss the UK? Are you able to stay here?' Walwin: 'It is not a very welcoming place right now. But it is "home". Just seeing the government how out-of-touch and uncertain they are is so awful. In regards to this horrifically badly engineered referendum, where you are either "in" or you are "out" with apparently total lack of grounding in actual reality, it seems to result in nothing but endless further and ongoing division.'

CONGENIAL

Walwin startte op de Rijksakademie in 2012 en werkt nog steeds samen met kunstenaars van de Rijks en De Ateliers, het Sandberg Instituut et cetera. Walwin vertelt: 'I guess it was a setting I never had before.

It is congenial, although I do not know if that is the word. People are happy to be here. At the same time the Netherlands is a small place dominated by the institutions. Sometimes it feels there is not much space around it.

Walwins samenwerking met andere kunstenaars is een voorbeeld van een tegenbeweging. Het resulteerde in de tentoonstelling *Over hang* (2017) in W139. Trouw aan de geschiedenis van die instelling nemen ook nu de kunstenaars het over, aangezien instituten, geplaagd door bezuinigingen, gentrificatie en managementtransities, kansen moeten laten liggen. Hernieuwd collectivisme blijkt een antwoord. Walwin: *'W139 is unique, they own the building and are able to offer amazing opportunities and give a lot of money for projects, with an enormous amount of people visiting. I wish more places with this degree of freedom can exist.'*

LANGUAGE

Twee woorden komen naar boven drijven bij het ontleden van Dan Walwins praktijk, of het nou gaat om samenwerkingen, tentoonstellingen, installaties of individuele video's. Die woorden zijn: index en performatief. Index, omdat hij elementen samenbrengt en ze opnieuw ordent tot een alternatieve lezing van de werkelijkheid. Performatief, omdat we meegaan met zijn bewegingen: vloeibare camera's, bubbelend geluidsonwerp, woekerende metalen installaties, actieve kunstenaarsgemeenschappen. Het resulteert in werk dat zowel filosofisch als ambachtelijk is. Walwin werpt een onbekend perspectief op alledaagse dingen, herziet of ontkracht betekenissen en vermijdt tegelijkertijd conceptuele abstractie. Het is allemaal echt, allemaal zichtbaar en voelbaar, en ook allemaal zelfgemaakt. Het werk wordt ook steeds vaker herkend.

Dat laatste hoeft voor de kunstenaar niet per se. *'In the near future I would like to make some changes. I guess I made a few exhibitions that became an immersive environment... Or that is how people describe it. Some would say they had a particular look which implies a certain atmosphere. I would try to create a bit more complexity in how people interpret it. Their interpretation becomes the extension of the setting. I would like to make more complex the experiences for people to negotiate with the story in whatever setting.'*

BEGRIJPEN

Het werk van Walwin wordt weleens omschreven als het vangen van momenten net buiten het moment waar het om gaat. Het gebruik van bewegend beeld en een immersieve presentatie die doet denken aan cinema maakt de verwachting van een rond verhaal en vervolgens het missen ervan des te sterker. Eerder vangt hij sensaties,

omgevingen, preludes en epilogen, situaties met een virale onderton. 'Zouden we kunnen zeggen dat je in je werk meerdere werkelijkheden probeert te benaderen? Of in ieder geval de illusie wekt dat te willen?' 'Like offering the realization that multiple experiences of time and space can exist simultaneously?' Wanneer ik die vraag stel, in het Engels, klinkt het bijna troostend. En inderdaad zit er een mate van ontroering in het werk, dat tegelijkertijd zo afstandelijk en unheimisch kan voelen.

Walwin: *'It seems the thing to aspire to do things that you do not understand, that you cannot grasp. The work is often also much more straight forward. Or that is what you would hope so. That it indeed provokes realization rather than gloomy contemplation.'*

Die realisatie maakt het werk misschien verwarrend, maar niet frustrerend. Eerder juist rustgevend: de fragmenten heb je al, de rest is belofte. Ook het gesprek eindigt met een belofte, zelfs voor mij.

'I guess you hope that people look at your work and respond to that very directly. That it functions by itself. That it has its own force and abilities. You do not always need a caption... You hope to share something. You see something and want someone else to see it – the same applies for an artist as it does for a curator.'

ZIPPORA ELDERS

is curator, kunsthistoricus en artistiek directeur van Kunstfort bij Vijfhuizen

* Uitspraken zijn op verzoek van de auteur in de oorspronkelijke taal opgenomen.

Werk van Dan Walwin is te zien bij Nest in Den Haag en Kunstfort Vijfhuizen

Dan Walwin, *Bridge with sound*, 2018, installatiefoto, Musée des beaux-arts de Rennes

Dan Walwin